

**עם בירה שחורה.** התערוכה הבאה היתה בנוייה על מוטיבים של תיאטרון, של מה שקורה מאחורי הקלעים ועל ההתרחשויות על הכימה, על השחקנים ועל יחסם בינם לבין עצמם.

עד אז היו בציוריה עומס עצום של רמויות. היום היא יצאה מזה ומתחילה לנפות ולהשליך את מה שמסכיב: אני כבר לא מפחדת מרף חלק ורמות אחת שעומרת בו".

העובדה שלא למדה מעולם ציור, גרמה לה להגיע לשיטה וטכניקה מיוחדות שאף מורה לא היה מסכים לה. כי זו גישה המנוגדת לצורת הלימוד הקונבנציונלית.

חיה מציירת בטכניקה מעורבת, בצבעי מים מיוחדים, הנקראים צבעי לומה. היא מערבת אותם, במקום עם מים, עם בירה שחורה. לצבע הזהב היא מוסיפה חלמון של ביצה, הנותן כרק מיוחד לצבע.

היא עובדת בצבעי מים בשיטה שבה עובדים עם צבעי טמפרה ושמן, שיכבה על גבי שיכבה.

מי שחושב שציור בצבעי מים צריך להיות זול יותר מצבעי שמן טועה, אומרת חיה. שמן אפשר כמעט תמיד למחוק בשיכבה נוספת, אך בצבעי מים, אם טועים, צריך להתחיל את הציור מחדש.

**ריח של אוכל.** חיה מציירת כל יום לפחות שמונה שעות, כיום וגם בלילה. אין לה פנאי וראש לבישולים. פעם חיממה סיר ריק שהיה בו רק רוטב בלי אוכל. בעל אחר היה אולי כועס על אשתו שזאת ארוחת הצהריים שהכינה לו. אבל דן רן אמר לילדים: יופי, לפחות יש בבית ריח של אוכל.

חיה מתגוררת בטבעון, בבית הנמצא בתוך כוסתן. חזית הבית ערבית,



**לידותה. לא סתם סימבול, אלא סימבול המון או אולי מפצה. כי לידותה של רן עברה עליה בחולות של חולון. היא גדלה בשיכון המועלים ומשם - לקיבוץ.**

שלה. החיים נראו לה אז בצבעי שחור לבן.

באחד הימים הומינה לביתה, לשחיה, אם של ילד מגנה. האם ראתה את ציוריה, התרשמה מהם עמוקות ואמרה: מדוע את לא מוכרת אותם? בתמיהה ובנאיביות שאלה חיה: למי? אחרי שלושה ימים צילצלה אותה אשה והודיעה לחיה: יש לך תערוכה בגלריה גראפיקה 3 (בחיפה), שני וציירי!

**הצלחה אדירה. באותם ימים**

**אשה אידיאלית** מלאה ועגולה, כך רן מטבעון את נשותיה. העשב הירוק הוא סימבול

מעיתונים וספרים שמצאה בנכירותיה במחסן. אחר כך השתמשה בקטעים אלה בעבודות הראשונות שעשתה, בקולאזים.

היא זוכרת את עצמה מתכוננת בסקרנות באנשים, בפניהם, בכגריהם בקפליחצאית ואפילו בסיכה שעל דשהגרי. היום היא קושרת את זה להתמקדות שלה בפרטים בציור.

**שבי וציירי?** חיה היתה נחלית בקיבוץ סאסא, שם היא פגשה את דן, שהיה נחלאי כמוה. השניים נישאו, חיו חמש שנים בקיבוץ ושם נולדו להם שני ילדים. בקיבוץ שימשה חיה כנגנת וכציירת הפלאקטים למסיבות ולאירועים ודן שימש כרכז הדייג ועסק בציולם.

יום אחר החליטה חיה שהיא רוצה רק לצייר ודן החליט שהוא רוצה ללמוד ארכיטקטורה.

הם עזבו את הקיבוץ, עם שני הילדים הקטנים, והגיעו לטכניון בחיפה, לשכונת סטודנטים. חיה למדה גראפיקה בערב ועבדה כנגנת בבוקר ודן למד ארכיטקטורה.

כל אותה תקופה היא לא הפסיקה לצייר. מה שכלט או בציוריה היו צבעי השחור ולבן שהקבילו למצביהרוח



**אשה עם זיכרונות** עתה, כשהיא כבר עומדת לפני תערוכת הציורים הרביעית שלה, מרשה לעצמה הציירת חיה רן להעלות זיכרונות. על קשיי הראשית.

במיטבח ובחדריהמגורים פעורים לרווחה חלונות גדולים, הממלאים את הבית באור (פרי תכנון הבעל, כמוכון). בחדר האורחים ספה פרחונית בצבעי ורוד וירוק מכר אנגלי, בפינה שירה עתיקה, שלושה ציורים מעשי ידי חיה תלויים על הקיר וממול ספרייה ענקית ודומיננטית עמוסת ספרים, בעיקר אמנות ושירה.

**בריחה למרתף.** הציור לאונרדו דהוינצ'י הוא התנ"ך שלי, מודה חיה. היא הושפעה ממנו רבות, גם בבחירת הצבעים, החום והזהב. היא גם ממשיכה ללמוד בלימוד עצמי, בעיקר מתוך ספרים, ומציירת היום, בעיקר, רמויות של נשים או כובות. היא מציירת במרתף ביתה (מקום מצויין לבריחה ולהיות עם עצמי!)

חיה רן, 35, שחורת שיער ומסופרת בסגנון הקארה, בעלת עיניים בצבע השקד, לבושה באופנתיות מאופקת כבר יכולה להעלות זכרונות: לפני כמה שנים, בתחילת דרכי, עברתי בבתי, ברבייהקומות של חיפה, כדי למכור את ציורי, או, בקושי, פתחו לי את הדלת, הסתכלו עליי כחמלה מעורבת כבזו ולא קנו כמעט. היום, כאשר אני מצליחה ופותחת עוד מעט את תערוכתי הרביעית, בגלרית המצודה בקיסריה, הרבה אנשים מחפשים את קרבותי וחברתי.

אורנה גלזן



בז', ורוד. למעלה: ראש ילדה יפה. כפי שרואה אותה חיה רן. למטה משמאל: שוב מופיע מוטיב הילדה ובובתה. את ציוריה מציירת רן במרתף ביתה.

**נשים נשים** במיניאטורות יפהפיות. מי ציור הנקרא אחותי הקטנה. צבעי אקוורל, בגווני חום,